

Amerikan ensimmäiset asukkaat

*Amerikalaisten läht. mukaan
Frank Aaltonen*

Todistuksia on koottu, että esihistoriallinen ihminen eli Amerikankin mantereella jääkaudella, yli 40,000 vuotta sitten.

Tähän saakka ovat Amerikan sekä Europan tiedemiehet olleet sitä mieltä, että ihminen Amerikan mantereella on verrattain myöhäinen tulija, ja että häntä ei ollut olemassa silloin, kun suunnattomat jäätiköt tämän mantereen pinnan peittivät ja että inhimillisen elämän kehitys täällä pääasiassa rajoittui niihin eri tyypeihin indiaaneja, jotka täällä asustivat Columbuksen löytöretkien aikana.

Nyt kumminkin Amerikan luonnonhistoriallinen museo New Yorkissa on julkaissut luotettavan selostuksen sanotun museon ja muiden asianharrastajien ja tiedemiesten Amerikassa toimittamien tutkimuksien tuloksista niiden 300 muinaislöytöesineiden perusteella, mitä sanottu museo on koonnut ja jotka epäilemättä tullaan muodostamaan erityiseksi sarjaksi esittämään esihistoriallista elämää Amerikassa.

Tämän esihistoriallisen asutuksen keskus on nähtävästi ollut Delaware-joen rantamilla. Niillä seuduin, minne ensimmäinen suomalainenkin siirtola perustettiin vuonna 1638, ja jotka seudut tänäkin päivänä ovat ikäänkuin Amerikan elämän keskukseksi. Onhan New York 57 mailin päässä suurimpien löytöjen paikalta ja Philadelphia 33 mailin päässä. Täällä esihistoriallinen mies metsästeli ja kalasteli,

missä tämänpäiväinen rahanvaihtaja pelaa korkeaa peliään. Epäilemättä tämä seutu olikin sopiva hänen olemassaololleen, sillä kun jäävuoret olivat peräännyneet riittävästi, oli jällelle jäänyt leveä halkeama, jonka virroissa ja puroissa on paljon kaloja ja rantamilla pientä metsäriistaa pitämään yllä karkean metsästäjän yksinkertaista elämää.

Tosi kyllä, vielä ei ole löydetty mitään, mikä todistaisi, että nämä esihistorialliset ihmiset eivät olisi olleet samaa sukua indiaanien kanssa, mutta jos niin onkin ollut, niin on heidän täytynyt olla olemassa jo kaukaisessa muinaisuudessa, eivätkä siis indiaanit ole myöhäisempiä saapujia Amerikan mantereelle kuten on väitetty. On sitäpaitisi olemassa syytä uskoa, että ihmiselämän jälkiä voidaan Delaware jokirantamilta löytää vielä vanhemmistakin geologisista muodostuksista.

Nämä löydöt ovat jokatapauksessa sangea tärkeitä valaisemaan ihmisen kehitys-probleemia. Ammoisessa muinaisuudessa eläneiden ihmisten jäännöksiä on nyt jo löydetty niin kaukana toisistaan olevista paikoista, kuten New Jerseystä, länsi Euroopasta ja kaakkoisesta Aasiasta, toisin sanoen yli koko maailman. Nämä tosiseikat tukevat sitä olettamusta, että ihminen ei kehittänyt yhdestä ihmismäisestä esi-isästä, vaan monesta eri ihmistä muistuttavasta tyyplistä eri osissa maapalloa.



Ihmisen kantavanhemmat (Pithecanthropus alalus), taitelijan mielikuvituksen esiinluoma.

Näiden esi-amerikalaisten elämä.

Niiden esineiden ja työkalujen perusteella, mitä on löydetty näiden alku-ihmisten asuinpaikoilta, voidaan päätätä, että heidän elämänsä oli sangen alkupeiräistä. Heillä ei ollut minkäänlaisia rakennettuja huoneita asumuksina, vaan asuivat he joen äyräillä olevissa luolissa ja kuopissa. On luultavaa, että myöhemmällä kehitysasteella heillä oli jonkunlainen eläinten nahoilla peitetty 'kota' asumuksena. Vaatteita ei heillä ollut ja jääkauden kylmiä pakkasia vastaan he ruumistansa suojelivat eläinten nahoilla, milloin heillä sellaisia oli saatavissa, mutta kestivät ilman kiini niitä tarpeen vaatiessa. Heillä oli sangen huonot pyydystys- ja metsästysvehkeet kiini aikoina ja tuskinpa he monastikaan uskalsivat suurempien petojen kimppeun käydä. Heidän aseensa näet olivat kankeita kivikaluja. Sangen usein joutuivat nämä ihmiset perikatoon kylmyyden, nälän, tai villien petojen kautta, joina silloin oli m. m. kauhea sapelehammas tiikeri, joka otaksuttavasti oli säilynyt näiden Neolithi-ihmisten päiviin saakka. Muina eläiminä oli mastodon, jättiläissusi, useammanlaatuisia suuria luolakarhuja, sekä kameli ja lama.

Löydetty esineet ovat pääasiassa kolmea eri laja: nuolenpäitä, veitsimäisiä teriä ja jonkunmoisia kalvinrautoja muistuttavia kivikaluja. Ne ovat tehty jostakin kovasta liuskakivilajista, ja esim. terä on joskus kiini terävä, että sillä miltei voi partaa ajaa. Sitä käytettiin eläinten lihan leikkelemiseen.

Nuoli ja jousi olivat esihistoriallisen miehen parhaat aseet.

Niitä käytettiin pienempien eläinten surmaamiseen, sellaisten kuten jäniksen ja ehkä metsäkauriin, mutta olivat ne tehottomia suurempia eläimiä, kuten karhua vastaan. Tästä saa jonkunmoisen käsityksen niistä vaaroista, jotka jääkauden asukasta ympäröivät ja kuinka rohkean ja voimakkaan hänen on täytynyt olla, että on voinut omansa säilyttää.

Esi-historiallinen ihminen ei kasvattanut viljaa, eikä kasviksia, vaan pääasiallisesti eli metsänriistalla ja ennenkaikkeaa kaloilla. Se selittää miksi hän kiini kunteästi piti kiini virroista, eelleen vaan kiini varsilla. Jäännöksistä ei kumminkaan ole löydetty mitään koukkuja, verkkoja tai muita kalanpyydyksiä, joita esim. indiaanit käyttivät ja siitä on vedetty se johtopäätös, että heidän on täytynyt ottaa kaloja kiini käsillään.

He tunsivat tulen, jonka sytyttivät hankaamalla kahta puunpalaa vastakkain. Mutta se oli erittäin vaikea tehtävä. Luultavaa on, että he koettivat pitää tulen vireillä alituisesti.

Nähtävästi ei heillä ole ollut mitään uskonnollisia menoja, sillä ei ole löydetty mitään hautausmaajaisseremoonien jälkiä, joka tavallisesti on ensimmäinen merkki uskonnollisuudesta alku-ihmisten keskuudessa. Kumminkin on luultavaa, että he osasivat laskea auringon palaamisen, kevään päiväntasauksen ja päivien pitenemisen jonkunlaisena iloisena seikkana, joka vapauttaa heidät talven tuiskuista ja kärsimyksistä.

Vaimoja esi-historiallisella miehellä oli kiini monta, kuin hän saattoi kiini saada ja pitää. Hänen täytyi antaa vaimoilleen

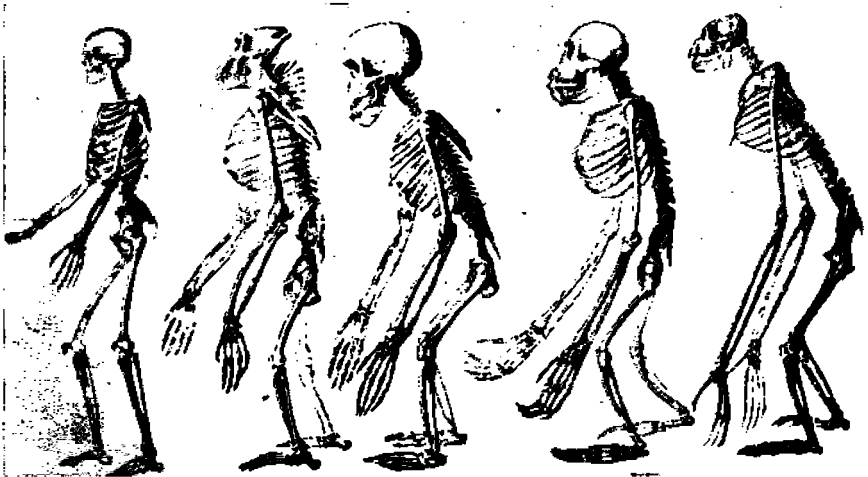
jotakin ravintoa niiden kasvat-
taessa lapsiaan ja vaimot otak-
suttavasti tekivät pääasiallisim-
mat työt.

Jotakin itse löydöistä.

Maakerrostumat, joissa löytö-
jä on tehty ovat seuraavat: 1)
kerrostuma mustaa multaa pääl-
lä, joilla asuivat indiaanit silloin
kun valkoinen mies tälle mante-
relle astui; 2) edellisen alla kel-

sorakerroksestakin ihmisen luu
ja kiviaseita, joita nähtävästi ih-
minen on käsitellyt. Myöhemmin
löydettiin kaksi kokonaista luu-
rankoakin, noin kuusi jalkaa sy-
västä, kuusi tummaa paksusta
valkoisesta, karkeasta santaker-
roksesta.

Sitten tultiin löytöihin kaik-
kein alimmissa ja muinaisimmis-
sa kaikista kerrostumista; jää-
kauden pohjimmaisiiin kerroksiin.
Ensimmäinen huomattava löytö oli



Ihmisen ja ihmisen muotoisen apinan luurangot. (Ihmisen, gorilla, sim-
panssi, orangutang, gibbon.)

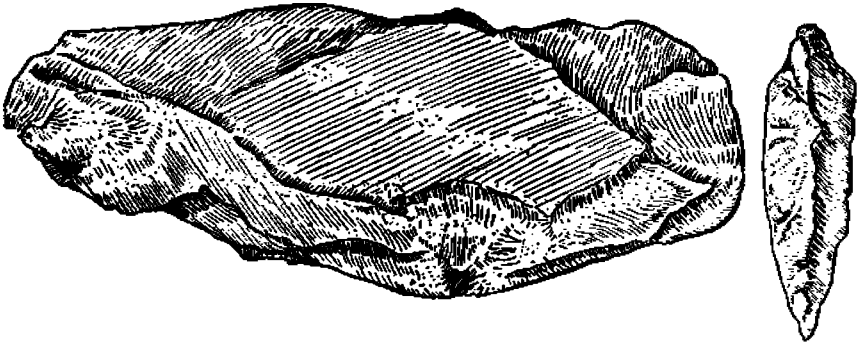
tainen suoni, jonka on jättänyt
jääkauden virrat jäiden sulattua
ja 3) syvemmällä vielä soraker-
ros, jonka jäävuoret toivat tul-
lessaan.

Mustasta kerroksesta löydet-
tiin suuret määrät indiaanien
jäännöksiä. Sen alla olevasta
keltaisesta kerroksesta löydettiin
ihmisen luita ja muita esineitä,
jotka ovat aivan erilaisia indi-
aanien jäännöksistä ja sangen
alkuperäistä laatua. Ja vihdoin
löydettiin jääkauden tuomasta

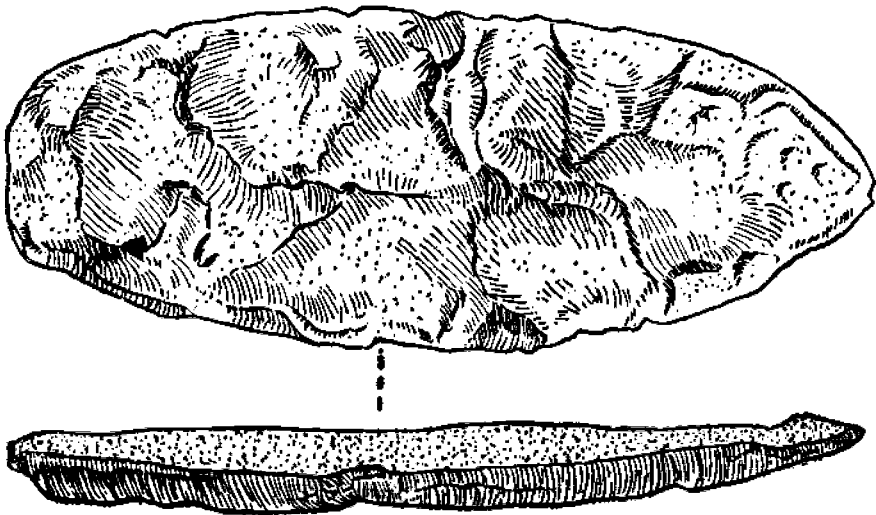
esi-historiallisen myskihärän la-
paluu ja oli se kymmenen jalkaa
kaksi tuumaa syvässä. Senjäl-
keen Deutzvillessä rautatieleik-
kausta tehtäessä tehtiin löytö,
joka osoittaa, että Amerikassa
oli ihmisiä paljon ennen esi-his-
toriallista neolithi-miestä, josta
jo on mainittu, ja että nämä ih-
miset elivät jo ehkä satoja tu-
hansia vuosia sitten, eivätkä oi-
keastaan ihmisiä olleetkaan,
vaan junkunlaisia apinan ja ih-
misen välimuotoja. Tulisi kum-

minkin aivan liian pitkäksi tämä selostus, jos yksityiskohdittain ryhdyttäisiin löytöjä selostamaan. Sanottakoon vaan, että se on geologian (kivennäistiede) avulla, kun antropologitit (ihmistieteen tutkijat) saattavat

vuotta sitten. Tämä "ihminen" oli vaan hiukan intelligentimpi orang-utangia ja todellisuudessa muodosti renkaan ihmis- ja apina-rodun välille. Se on se huokassa oleva solmu, jota kuuluisa Charles Darwin eläessään et-



Est-amerikalainen kaavinkivi.



Muinaisen amerikalainen "taskuveltsi". Luonnollista kokoa.

määritellä, millä aikakaudella sen tai tämän jäännöksen, tai työkalun omistaja on elänyt. Siten on tullut todistettua, että "suorassa kävelevä apina-mies" (*Pithecanthropus Erectus* Dubois) eli jo tertiääri-aikakauden lopulla, luultavasti noin 700,000

si, mutta ei kyennyt löytämään, jota seikkaa aikanaan pidettiin koko Darwinin teorian heikkona kohtana. Löytö tehtiin vasta myöhemmin ja senjälkeen on vielä useampiakin löytöjä tehty ja nyt vihdoin Amerikassakin, jotka aivan selvästi todistavat

Darwinin teorian ihmisen kehityksestä oikeaksi. Siitä on tullut tieteellinen totuus, jota ei enää taantumuksellisinkaan ihmisen uskalla vääräksi väittää.

Tutkimalla tämän artikkelin mukaan liitettyjä kuvia, saapi

helposti jonkunlaisen kuvan meidän aikaisemmista esi-isistämme ja siitä huimaavasta kehityksestä, jonka läpi ihmiskunnan on täytynyt noina satoina tuhansina vuosina mennä, kun ihmiselämää on maanpäällä ollut.

AASIVIISAUS

Kirj. Jussi Raitio

Moabiaan lähti kerran
Bileami, tietomies.
Kuninkaan hän itseensä
siellä odottavan tiesi.

Niinpä tiellä Herran mies
tietäjätä tuli vastaan.
Mutta Herran miehen näki
aasin silmä ainoastaan.

Aasi-ratsu polvillensa
eteen lankes Herran miehen.
— Tuosta Bileami suuttui,
pysty kun näin tuli tiehen.

Vihoissansa aasiansa
aivan sääliittä hän hosui,
kunnes vihdoin aasin suuhun
karvaat nuhdesanat osui.

Aasi moitti tietäjätä,
jok' ei nähnyt Herran miestä,
ja joll' oli otsaa häntä,
tyhmää pitkäkorvaa, piestä.

Vihdoin kautta aasin nähteen
Bileamin tunto havas,
ja se nuhde Bileamin
silmit näkemähän avas.

Ja hän äkkäs, miksi tiellä
vikuroitsi aasiparka,
jonka jälkeen miehen mieli
oli katuva ja arka.

Siis jo ammoin aasin sana
kelpas ohjeeks viisahankin.
— Ihmekös siis jos se onpi
ohje nykymaailmankin!

Eläkööt siis kaikki aasit,
sekä viisaus myös aasein!
Kaikukohon kaikkialta
kaunis sointu aasi-fraasein!